

[Glistrup]

Ændringsforslag nr. 1 lyder således, at man i undertitlen til lovforslaget i stedet for at bruge arbejdsministerens formulering, »Ophævelse af AF's monopol«, bruger formuleringen »Begyndende privatisering af arbejdsformidlingen«.

Baggrunden for dette forslag er livets hårde kendsgerninger, som de nu engang er konstateret. Det er jo således, at det, som arbejdsministeren kalder for arbejdsformidlingens monopol, er noget, der går ud på, at man udøver en fuldstændig såkaldt gratisydelsesvirksomhed med henblik på at formidle arbejdskraft. Der skal ikke betales en øre, hverken af arbejdsgiver eller af ansat løntager, for at man formidler. Det hele er gratis, vel at mærke set med brugerens øjne. Statskassen betaler et beløb, der ifølge de oplysninger, vi har fået i udvalget, på årsbasis andraget 632.207.500 kr., hvori dog selvfølgelig indgår, at der også er andre biydelser, som arbejdsformidlingen leverer, men det er i hvert tilfælde adskillige hundrede millioner, man betaler for det.

Hvad får man så for disse adskillige hundrede millioner? Ja, ser vi på den officielle statistik, kan vi se, at arbejdsformidlingen i 1986 skaffede 129.000 personer job. I 1988 var tallet faldet til 97.000, uden at man vel kan sige, at behovet for at blive arbejdsformidlet er markant faldet fra 1986 til 1988, og det tyder jo i retning af, at det ikke er særlig effektivt. Uanset hvis skyld det er, at det ikke er effektivt, så er det dog de nøgne kendsgerninger.

Men går man så nærmere ind på det og siger: Se på markedsandelen, så er den således, at Dansk Arbejdsgiverforening hvert eneste år offentliggør for sine medlemsvirksomheders vedkommende, hvor mange ledige stillinger der er blevet besat via den offentlige monopolarbejdsformidling. Og det var i 1986 16 pct. I 1987 faldt procenten til 11. I 1988 faldt procenten til 9, og i 1989 faldt procenten til 6.

Det er faktisk en kurve, der nok kan give anledning til nogle overvejelser for så vidt angår udviklingens styrke i retning af, at folk flygter fra at bruge dette arbejdsformidlingssystem, der koster finansministeren så mange hundrede millioner af skatteydernes midler. Men skam også når man ser på de absolutte tal, for man kunne lige så godt udtrykke det på den måde, at selv om staten altså har et gratis system, der har kontorer – ja, jeg var lige ved at sige i hver flæk-

ke i landet, det er lidt overdrevet, men i hvert tilfælde mange distriktskontorer – rundt omkring, der laver opsøgende virksomhed osv.; så var der i 1986 84 pct., der ikke brugte det, i 1987 var der 89 pct., i 1988 var der 91 pct., der ikke brugte det, og i 1989 var der 94 pct., der ikke brugte det.

Det tyder altså ikke i retning af, at det er noget særlig tidssvarende og særlig velegnet system, man har fundet frem til.

Og så vil jeg – uden at tro, at jeg går ud på den is, hvori man nu sådan ganske skrupelløst må lave våger uden at advare folk – vove at påstå, at procenterne må være endnu mindre for dem, der ikke er med i Dansk Arbejdsgiverforening. Dens medlemmer er forholdsvis store virksomheder, der kan have kontakt med arbejdsformidlingen, og som ikke har så udprægede lokalkontakter, som mindre virksomheder. Så jeg tror, at de tal, Dansk Arbejdsgiverforening offentliggør for sin medlemskreds, stiller arbejdsformidlingen i et for godt lys.

Men når nu både de absolutte tal og udviklingen er af den art, så må man simpelt hen erkende, hvad enten man er forelsket i offentlige sektorvirksomheder eller man måtte stille sig noget mere skeptisk over for dem, at tiden åbenbart er løbet fra den offentlige arbejdsformidling, og at det derfor må være som på så mange andre områder, at det nok kommer til at fungere mere effektivt, hvis det bliver privatiseret.

Ud fra det sociale sindelag, som altid præger Fremskridtspartiet frem for noget som helst andet parti her i denne sal, er vi socialt forstående ikke kun over for skatteyderne, der jo ofte er ganske jævne og almindelige mennesker, men vi er skam også socialt forstående over for dem, der skal have arbejde, og siger: Lad jer nu få nogle bedre muligheder for at få arbejdsanvisningen i orden.

Vi har noget, der minder lidt om arbejdsanvisningen, i vikarbureauerne. Bevares, det er i vidt omfang noget helt andet end arbejdsanvisning, men det minder trods alt lidt om det. Det har vist sig, at disse virksomheder, som konkurrerer på markedsøkonomiens vilkår, faktisk blomstrer op og fungerer ganske fortrinligt. Hvis man så privatiserede hele området, ville det være lykkeligt.

Vi skal meget gerne erkende, at arbejdsministerens forslag går et skridt i privatiseringsret-